

Astăzi, Joi, 26 Decembrie, 2024

†) Soborul Maicii Domnului

†) Sf. Cuv. Nicodim cel Sfințit de la Tismana

Evrei 2

11 Că și Cel ce sfințește, și cei ce se sfințesc, dintru Unul sunt toți; din care pricină nu se rușinează să-i numească pe ei frați,

12 zicând: **Vesti-voi fraților Mei numele Tău, în mijlocul adunării Îți voi cânta laudă.**

13 **Și încă: Eu voi fi încrezător în El; și încă: Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu.**

14 Așadar, de vreme ce pruncii își aveau părtășie în sânge și în trup, tot astfel și El: acelorași li S'a făcut părtaș, pentru ca prin moarte să-l surpe pe cel ce are stăpânia morții, adică pe diavolul,

15 și să-i elibereze pe cei ce de frica morții erau toată viața ținuți în robie.

16 Fiindcă e de la sine'nțeles că nu pe înger i-a luat El în grijă, ci pe urmașii lui Avraam i-a luat.

17 Pentru aceea era El dator să li Se asemene'ntru totul fraților, ca să devină El Arhiereu milostiv și credincios în slujba lui Dumnezeu, spre a ispăși păcatele poporului.

18 Că El Înșuși fiind încercat prin ceea ce a pățimit, și celor ce sunt în încercări poate să le ajute.

Matei 2

13 Iar după ce au plecat ei, iată îngerul Domnului i se arată în vis lui Iosif, zicând: „Ridică-te, ia Pruncul și pe maica Sa și fugi în Egipt și stai acolo până când îți voi spune eu, fiindcă Irod vrea să caute Pruncul ca să-L omoare”.

14 Și ridicându-se Iosif, i-a luat în timpul nopții pe Prunc și pe maica Sa și a plecat în Egipt.

15 Și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se plinească cuvântul spus de Domnul prin profetul ce zice: **Din Egipt L-am chemat pe Fiul Meu.**

16 Iar Irod, văzând că fusese amăgit de magi, s'a mâniat foarte și, trimițând, i-a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și'n toate hotarele lui, de doi ani și mai în jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

17 Atunci s'a plinit cuvântul spus prin Ieremia profetul:

18 **Glas în Rama s'a auzit, plângere și tânguire multă, Rahela-și plânge copiii și nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai sunt.**

19 După moartea lui Irod, iată îngerul Domnului i s'a arătat în vis lui Iosif, în Egipt,

20 zicându-i: „Ridică-te, ia Pruncul și pe maica Sa și mergi în

țara lui Israel, căci au murit cei ce căutau viața Pruncului”.

²¹ Iar el, ridicându-se, a luat Pruncul și pe maica Sa și a venit în țara lui Israel.

²² Și auzind că Arhelau domnește în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s'a temut să meargă acolo și, luând poruncă prin vis, s'a dus în părțile Galileii.

²³ Și a venit și a locuit în orașul numit Nazaret, ca să se plinească ceea ce s'a spus prin profeți, că Nazarinean Se va chema.¹

Tâlcuire

Slavă Ție, Doamne!
Îndelung am așteptat luminatele zile ale Nașterii lui Hristos: să ne bucurăm, dar, acum și să ne veselim.

Sfânta Biserică tocmai pentru a spori veselia noastră de acum a rânduit post înaintea acestor zile, o oarecare strâmțorare, ca trecând prin ea, să ne simțim pe urmă ca unii care scapă la libertate. Oricum, ea nu vrea defel să ne lăsăm acum în voia dezmierdării

simțurilor și a desfătărilor trupești. De vreme ce aceste zile sunt numite din moși-strămoși *sviatki*², se cere ca însăși veselia noastră din acest răstimp să fie sfântă, așa cum El e sfânt; și pentru ca cel ce se veselește să nu uite aceasta, Biserica a pus în gurile noastre o scurtă cântare spre slava lui Hristos Care Se naște, cântare care potolește trupul și înalță duhul, arătându-i îndeletniciri potrivite cu măreția acestor zile: „Hristos Se naște, slăviți-L” și celelalte. Slăviți-L, dar, pe Hristos; și slăviți-L în așa fel ca prin această slavoslovie să se îndulcească sufletul și inima și astfel să se stingă imboldul spre oricare alt lucru și îndeletnicire care fâgăduiește vreo desfătare oarecare.

Slăviți-L pe Hristos! Aceasta nu înseamnă să alcătuiți lungi cântări de laudă în cinstea lui Hristos, nu, ci trebuie ca, gândindu-vă la nașterea lui Hristos Mântuitorul, să strigați fără voce, din adâncul sufletului: „Slavă Ție, Doamne, că S-a născut Hristos!” și e de-ajuns; aceasta va fi o cântare lină a inimii, care străbate totuși cerurile și ajunge la însuși Dumnezeu. Aduceți-vă aminte ce a făcut Domnul pentru noi și veți găsi că acest

¹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

² Așa se numesc în limba rusă zilele dintre Nașterea și Botezul Domnului; o traducere aproximativă ar fi „zile sfințite” – n. tr.

strigăt e pe deplin îndreptăţit. Ca să putem face asta mai uşor, să luăm următoarele pilde. Unui om închis în temniţă şi ferecat în lanţuri, împăratul i-a făgăduit libertatea. Aşteaptă întemniţatul o zi, aşteaptă două, aşteaptă luni şi ani. Nu vede împlinirea făgăduinţei, însă nu-şi pierde nădejdea, având încredere în cuvântul împăratului. În cele din urmă, încep să apară semne că va fi slobozit curând, curând; luarea aminte i se încordează; aude zarva veselă a celor ce se apropie: iată că zăvoarele cad şi intră izbăvitorul... „Slavă Ţie, Doamne!”, strigă fără să vrea întemniţatul. „A venit sfârşitul întemniţării mele, în curând voi vedea lumina lui Dumnezeu!”

O altă pildă: un bolnav acoperit de răni, cu toate mădularele slăbănogite, a încercat toate doctoriile şi a schimbat mulţi doctori; răbdarea lui este pe terminate şi este gata să cadă într-o amărăciune deznădăjduită. I se spune: „Mai este un doctor, foarte iscusit, care pe toţi îi vindecă şi tocmai de boli cum e a ta; l-am rugat noi să vină şi la tine, iar el a făgăduit că va veni”. Bolnavul crede, prinde nădejde şi aşteaptă împlinirea făgăduinţei... Trece un ceas, trec două, trece mai multă vreme, neliniştea începe să îi macine iar sufletul. Spre seară, se apropie cineva... intră... uşile se

deschid şi intră cel dorit... „Slavă Ţie, Doamne!”, strigă bolnavul. Şi încă o pildă: apare un nor de furtună; întunericul se lasă peste pământ; trăsnetul cutremură temeliiile munţilor şi fulgerele străbat cerul de la un cap la altul; toţi sunt cuprinşi de groază, ca şi cum ar fi venit sfârşitul lumii. Dar apoi, când furtuna trece şi cerul se limpezeşte, toţi spun, răsuflând uşuraţi: „Slavă Ţie, Doamne!”. Cercetaţi aceste pilde şi veţi vedea că ele cuprind toată istoria neamului omenesc. Norul de furtună al mâniei lui Dumnezeu plutea deasupra noastră şi a venit Domnul-Împăciuitorul şi a alungat acest nor. Eram acoperiţi cu rănile păcatelor şi patimilor – a venit Doctorul sufletelor şi ne-a tămăduit... Eram în lanţurile robiei – a venit Izbăvitorul şi a rupt legăturile noastre. Puneţi toate acestea în inima voastră şi primiţi-le cu simţirile voastre şi nu vă veţi putea înfrâna strigătul: „Slavă Ţie, Doamne, că S-a născut Hristos!”.

Nu mă voi strădui să vă pătrund de această bucurie prin cuvintele mele: ea este dincolo de orişice cuvânt. Lucrarea săvârşită de Domnul, Cel ce S-a născut azi, îl priveşte pe fiecare dintre noi. Cei ce intră în părtăşie cu El capătă de la El libertate, vindecare, pace;

stăpânesc toate acestea și gustă dulceața lor. Celor care știu acest lucru din experiență n-ai de ce să le spui „Bucurați-vă”, căci ei nu pot să nu se bucure; iar celor care n-o știu, degeaba le spui „bucurați-vă”, fiindcă ei nu pot să se bucure. Cel legat de mâini și de picioare, oricât i-ai spune „bucură-te de izbăvire”, nu se va bucura; cel acoperit de rănile păcatelor de unde să aibă bucuria vindecării? Cum va răsufila liber cel înfricoșat de furtuna mâniei lui Dumnezeu? Unora ca acestora nu li se poate spune decât: „Mergeți la Pruncul cel înfășat și culcat în iesle și căutați la El izbăvire de toate relele care vă împresoară, fiindcă acest Prunc este Hristos, Mântuitorul lumii”.

Aș fi vrut să-i văd pe toți bucurându-se anume cu această bucurie și nevrând să cunoască alte bucurii, dar nu toți cei din Israel sunt Israel. Încep acum distracții deșarte, nebunești, care ațâță poftele: gătitul, vizitele, schimbarea toaletelor. Cei ce iubesc aceste lucruri, oricât le-ai spune „potoliți-vă”, își astupă urechile și nu iau aminte, batjocorind în așa chip luminatele zile ale praznicului, încât îl fac pe Milostivul nostru Domn să-și întoarcă privirea de la noi și să zică: „Urâciune sunt înaintea Mea sărbătorile voastre!”. Și, într-ade-

văr, multe din distracțiile societății noastre sunt urâciuni păgânești, care au fost aduse la noi de-a dreptul din lumea păgână; iar altele, deși au apărut mai târziu, sunt hrănite cu duhul păgânismului; și parcă într-adins, cele mai multe au loc de Nașterea Domnului și de Paște. Dedându-ne lor, îi dăm stăpânitorului acestei lumi – chinuitorul nostru și potrivnicul lui Dumnezeu – pricină să îi spună: „Ce mi-ai făcut prin nașterea și învierea Ta? Iată, toți vin la mine!”. Ci să treacă mai des prin inima noastră cuvintele psalmului 50: „Drept este Domnul întru cuvintele Sale și biruitor când va judeca El”...

Ne atrage Europa „civilizată”... Da, acolo au fost reînnoite pentru prima oară urâciunile păgânești pe care creștinismul le izgonise din lume; de acolo, ele au trecut deja și trec în continuare la noi. Trăgând în noi această miasmă a iadului, ne învărtim ca amețiți, fără a ne mai veni în fire. Să ne amintim însă de anul 1812: de ce au venit peste noi francezii? Dumnezeu i-a trimis ca să stârpească răul pe care îl luaserăm de la ei. S-a pocăit atunci Rusia, și Dumnezeu a miluit-o; dar acum, pare-se, am uitat lecția de atunci. Dacă ne vom veni în fire, firește că nu se va întâmpla nimic; dar dacă nu –

cine știe, poate că Domnul ne va trimite iarăși asemenea învățători, ca să ne aducă în simțiri și să ne pună pe drumul spre îndreptare. Aceasta este legea dreptății lui Dumnezeu: vindecă de păcat prin lucrul care-l atrage pe om către păcat. Acestea nu sunt vorbe goale, ci un fapt întărit de glasul Bisericii. Să știți, dreptmăritorilor, că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; și știind aceasta, veseliți-vă și vă bucurați cu frică în aceste zile. Sfințiți praznicul luminat cu fapte, îndeletniciri și veselii sfinte, așa încât lumea, privind la noi, să spună: „La ei sunt «zilele sfințite», nu cine știe ce veselii nebunești de necuvioși și desfrânați, care nu știu de Dumnezeu”.³

³ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.